

венъ съ стока за облѣклото на отдалеченитѣ европейски, азийски и африкански турски гарнизони. Фабриката давала работа не само на работниците си, но и на много семейства по домоветѣ имъ въ града.

Миралая се заинтересувалъ за историята на фабриката, научилъ начина на основаването ѝ, сждбата на оня, който изгубилъ имотъ и здраве за нея, безъ да използва плодотъ на своя трудъ и жертви, и се обаялъ отъ смѣлото дѣло на тоя труженникъ на индустрията въ Турция. Хюсеинъ-Бей често посещавалъ Добри Желѣзковъ въ дома му, гдето се съвещавалъ съ него по въпроси относно вървежа на фабриката. Смилилъ се надъ злочестата му сждба и безъ знанието на турското правителство отпусналъ му отъ приходитѣ на фабриката 150 гроша месечна пожизнена пенсия.

Добри Желѣзковъ се поминалъ презъ 1866 или 1867 г.

Синъ му *Иванчо Желѣзковъ*, благодарение на трудъ и честностъ, завещани отъ предприемчивия му баща, се е радвалъ напоследъкъ на голѣма заможностъ (жененъ билъ за най-голѣмата дъщеря на видния Сливенски търговецъ Русчо Мирковичъ, а сестра му е била женена за известния *Добри Чинтуловъ*). Внукъ на *Добри Желѣзковъ* „*Фабрикоджиятъ*“ е Д-ръ *Добри Желѣзковъ*, възпитаникъ на търговската академия въ Марсилия и на медицинския факултетъ въ Монпелие.

Сукненага фабрика въ Сливенъ, основана презъ 1834 г. е правила впечатление на всички пжтешественници, които сж минавали презъ града. Пръвъ за нея говори Ами Буе, който е посетилъ Сливенъ въ 1837 г. Той пише за фабрикувания тукъ тъмносинъ шаекъ (bleu foncé), за който правителството плащало по 21 пиастра за аршина Ами Буе пише за майстора *Добизилетски* (Dobiziletski), изкривено отъ Добри Желѣзковъ. Правителството, пише Буе, му дало въ авансъ пари за да доставя нуждното на фабриката, както и за нейнигѣ поправки, съ задължение да изплаща всѣка година известна частъ отъ тоя авансъ. Презъ време посещението на Буе той дължалъ около 50—60,000 лева. Като ревизоръ на фабриката (commisaire) отъ страна на правителството дошелъ единъ арменецъ, който останалъ много доволенъ отъ работата на фабриката¹⁾. Буе пише, какво презъ 1837 г. Сливенци се надявали да се удостоятъ и съ визитата на самия султанъ. „По тоя случай, продължава той, бѣха мобилувани четири съпредѣлни части на първия етажъ отъ главното здание. Салона на дивана, покритъ съ хубава египетска рогозка (natte jonc d'Egypte), бѣше обиколень отъ хубави канапета, а прозорцитѣ, гарнирани съ драперии“.

¹⁾ Вѣроятно той ще е сжщия по-късенъ управител на фабриката (миралай) отъ арменски произходъ.